

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **Bc. L.L.**, bytem ...,
zastoupeného Mgr. Zdeňkem Honzíkem, advokátem, se sídlem
Rooseveltova 49/16, 301 00 Plzeň,

proti

žalovanému: **Generální ředitel Vězeňské služby České republiky**, se sídlem
Soudní 1672/1a, 140 00 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 3. 2017, čj. VS-23002-4/ČJ-2017-80000L-51ODV,

takto:

- I. Rozhodnutí Generálního ředitele Vězeňské služby České republiky ze dne 1. 3. 2017, čj. VS-23002-4/ČJ-2017-80000L-51ODV, a rozhodnutí ředitele Věznice Plzeň ze dne 4. 1. 2017, čj. VS-73823-16/ČJ-2016-801120, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 15 342 Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Zdeňka Honzíka, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Rozhodnutím ředitele Věznice Plzeň (dále též „*prvoinstanční správní orgán*“) ze dne 4. 1. 2017, čj. VS-73823-16/ČJ-2016-801120 (dále též „*prvoinstanční rozhodnutí*“), bylo rozhodnuto tak, že žalobce je vinen ze spáchání kázeňského přestupku spočívajícího v porušení § 10 odst. 1 písm. a) nařízení ředitele Věznice Plzeň č. 5/2016, kterým se stanoví Zásady vnitřní bezpečnosti ve Věznici Plzeň (dále jen „ZVB“), čímž došlo k porušení služební kázně podle § 45 odst. 1 písm. a) a § 46 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*zákon o služebním poměru*“). Na základě § 51 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru byl žalobci uložen kázeňský trest snížení základního tarifu o 10 % na dobu 2 měsíců.
2. K žalobcovu odvolání bylo napadeným rozhodnutím ze dne 1. 3. 2017, čj. VS-230002-4/ČJ-2017-80000L-51ODV (dále též „*napadené rozhodnutí*“), dle § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru prvoinstanční rozhodnutí změněno tak, že žalobce je vinen, že dne 11. 11. 2016 v 6:30 hod. vstoupil do prostoru oddílu 1/5-1, v němž jsou ubytováni odsouzení zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou, a z cely č. 125 vyzvedl odsouzeného, aniž by byl zajištěn dalším příslušníkem nebo zaměstnancem z prostoru vně vstupního katru na oddíl, čímž spáchal kázeňský přestupek spočívající v porušení § 10 odst. 1 písm. a) nařízení ředitele Věznice Plzeň č. 5/2016, kterým se stanoví Zásady vnitřní bezpečnosti ve Věznici Plzeň, a tím porušil služební kázeň podle § 45 odst. 1 písm. a) a § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru, za což se mu podle § 51 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru ukládá kázeňský trest snížení základního tarifu o 10 % na dobu dvou měsíců (výrok I.); podle § 177 odst. 1, 2 zákona o služebním poměru nebyla žalobci přiznána náhrada nákladů řízení, neboť nebyl v odvolacím řízení úspěšný.
3. Žalobce se žalobou ze dne 12. 4. 2017, Krajskému soudu v Plzni (dále též „*soud*“) doručenou dne 13. 4. 2017, domáhal zrušení napadeného rozhodnutí.
4. Kázeňské přestupky příslušníků bezpečnostních sborů, kázeňské tresty a řízení o nich jsou upraveny zákonem o služebním poměru.

[II] Žaloba

5. Žalobce předně vytkl napadenému rozhodnutí základní nedostatek vytvořením nezákonného rozhodnutí, kterým je původní rozhodnutí změněno a následně vytvořena zcela nová výroková část vyúsťující v potvrzení sankce. Současně je stran náhrady nákladů řízení rozhodnuto tak, že žalobci nejsou přiznány náklady řízení, neboť ve věci neměl úspěch.
6. V napadeném rozhodnutí a jemu předcházejícímu řízení shledal žalobce řízení celou řadu zásadních pochybení žalovaného nejen v oblasti procesní, ale i v oblasti hmotného práva. Žalobce poukázal na nezákonnost prvoinstančního rozhodnutí, jehož výroková část neobsahovala základní kritéria pro konkrétnost, srozumitelnost a přezkoumatelnost rozhodnutí. Tím došlo k porušení § 181 odst. 4 zákona o služebním poměru. Ve snaze tato pochybení napravit se žalovaný snažil změnit prvoinstanční rozhodnutí a konkretizovat jednání žalobce. Tímto postupem však porušil § 190 odst. 8 služebního zákona, neboť takový postup je zcela nezákonným. Jsou-li pro to důvody, odvolací orgán rozhodnutí změni nebo zruší a řízení zastaví; jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí. Správní

orgán tedy není nadán k tomu, aby část rozhodnutí změnil na novou výrokovou část a uložil sankci shodnou jako v předcházejícím rozhodnutí, tedy druhou část napadeného rozhodnutí fakticky potvrdil. Žalovaný tak vytvořil „kočkopsa“, kdy sice rozhodnutí změnil, ale řízení nezastavil. Shodně nezákonně tak učinil i v druhé části, kdy stran náhrady nákladů řízení dle § 177 služebního zákona postupoval v rozporu s tímto ustanovením tak, že ač změnil výrokovou část rozhodnutí, prohlašuje, že žalobce neměl ve věci úspěch. Je tedy otázkou, ve kterém okamžiku posuzuje žalovaný míru úspěšnosti, když rozhodnutí v rozporu se zákonem mění, ale řízení nezastavuje tak, jak mu zákon ukládá. Ač tedy změna nastala, nemá žalobce ve věci úspěch. Míra úspěchu a neúspěchu tady závisí na momentálním posouzení, resp. pocitu žalovaného, nikoliv na vyhovění či nevyhovění odvolání v souladu s literou zákona.

7. Výroková část rozhodnutí žalovaného trpí zásadní vadou, když žalovaný porušení spatřuje po zhlédnutí kamerového záznamu v jednání, kterým žalobce vstoupil do prostoru oddílu 1/5-1, v němž jsou ubytováni odsouzení, kterým byl uložen trest odnětí svobody se zařazením do věznice se zvýšenou ostrahou. V odůvodnění napadeného rozhodnutí, str. 4 poslední odstavec, však hovoří, že příslušník vstoupil do ubytovacího prostoru odsouzených se zařazením do věznice s ostrahou, přičemž z cely vyvedl odsouzeného. Takové jednání považuje za zásadní porušení interního předpisu.
8. Při vší úctě k postavení a vědomostem žalovaného a po pečlivém studiu nařízení ředitele Věznice Plzeň č. 5/2016, především v oblasti porušení § 10 odst. 1 písm. a), žalovanému zcela uniklo, že žalobce je viněn z toho, že by měl vstupovat bez zajištění do části ubytovacích prostor odsouzených se zvýšenou ostrahou na oddíle 1/5-1. Vstup do ubytovacího prostoru odsouzených se zařazením věznice s ostrahou totiž interní právní norma neřeší. Žalovanému totiž zůstalo zcela utajeno, že ubytovací prostor oddílu 1/5-1 vykazuje ubytování odsouzených obou typů věznic. Napadené rozhodnutí si tedy vzájemně odporuje v typech věznic odsouzených.
9. Shodně tak žalovanému zcela unikla námitka v odvolání týkající se ustanovení § 10 odst. 3 nařízení ředitele Věznice Plzeň č. 5/2016, na níž byl ve správním řízení zvláště upozorňován, kde zajištění, uvedené v odstavci prvním § 10, nemusí být splněno v případě, že vstup do prostor oddílu je realizován v době uzamčení všech vězněných osob na celách. Stejně tak žalovanému uniklo ustanovení § 23 odst. 4 shodného nařízení, kde je pro předvádění odsouzených se zvýšenou ostrahou povoleno dvěma příslušníky až v okamžiku, kdy se jedná o více jak šest odsouzených v typu věznice se zvýšenou ostrahou.
10. Pokud by kamerový záznam byl sledován pečlivě, nikoliv účelově, bylo by zjištěno předvádění toliko pěti odsouzených, které tak může činit jeden příslušník při nevstupování na celu. U těchto pěti odsouzených pak nebylo konkretizováno, kteří jsou zařazeni pro výkon trestu do věznice se zvýšenou ostrahou a kteří do věznice s ostrahou. Z kamerového záznamu je transparentní, že žalobce za celou dobu nikdy na celu nevstoupil, a tedy ničeho neporušil (viz § 10 odst. 1 odrážka druhá). Takové jednání vstupu na ložnice mu ostatně ani není kladeno za vinu, ač je uváděno, že cely nebyly uzamčeny, což je v rozporu s prokázanou činností příslušníka na kamerovém záznamu, který cely prokazatelně odemyká. Ostatně, i pokud by byly cely odemčeny, nemůže kdokoli, natož potom kontrolní orgán, žádným způsobem takovou realitu zjistit, nehledě k tomu, že celové dveře z vnitřní strany cely nelze otevřít pro nedostatek otevíracího mechanismu. Odsouzení tak nemohou celu opustit bez toho, že by muselo dojít k otevření celových dveří z vnější strany,

tedy ze strany chodby.

11. Co je však v celé kauze nejzásadnější, je to, že ani v jediném případě nedošlo k porušení v rozhodnutí uváděných povinností žalobcem. Pokud byl žalobci a jeho zmocněnci promítnut záznam kamerového systému ze dne 11. 11. 2016, vyplynulo z něj, že žalobce vstupoval do prostor oddílu v době, kdy se na chodbě nevyskytovala žádná osoba a cely byly řádně uzamčeny. Došlo tedy k naplnění poukazovaného ustanovení, které činí výlukou z povinnosti zajištění další osobou při vstupu do ubytovacích prostor oddílu. Ač služební funkcionář byl na takové jednání upozorněn, setrval nadále na svém stanovisku viny, ač jeho skutkové tvrzení není opřeno o žádný důkaz.
12. Dále z kamerového záznamu vyplynulo, že žalobce ani v jediném okamžiku nevstoupil na celu, ale z prostor chodby oddílu po otevření cel „vypouští“ celkem pět odsouzených, kteří se shromažďují u předního katru oddílu a následně jsou odváděni do jiných prostor. Služební funkcionář odmítl navržený důkaz zjištěním, o jaké osoby se jednalo, případně zjištění, do jakého typu věznice jsou tyto osoby dle rozhodnutí soudu zařazeni.
13. Přestože byly tyto námitky v odvolání uvedeny, žalovaný jim nevěnuje sebemenší pozornost, neboť jinak by musel konstatovat absolutní účelovost a neobjektivnost šetření ředitele Věznice Plzeň.
14. Nelze pominout ani tvrzení žalovaného, kdy uvedl, že účelem jednání konaného dne 4. 1. 2017 bylo seznámení zmocněnce žalobce s důkazy doplněnými do spisu a s důvody odmítnutí jím požadovaných dalších důkazů. Žalobce souhlasil s tím, že skutečně při tomto jednání došlo výslovně jen k seznámení s doplněnými důkazy založenými do spisové složky správního spisu, avšak zcela transparentně nedošlo k seznámení s kompletní složkou tak, aby byl žalobce a jeho zmocněnec seznámen před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu zajištění, případně mohl navrhnout jejich doplnění, viz ustanovení § 174 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru. K takovému postupu nedošlo ani v řízení před vydáním napadeného rozhodnutí žalovaného. Z tohoto jednání bylo zmocněnci žalobce doručeno toliko rozhodnutí a ani okrajově nebyl seznámen se spisovou složkou před vydáním rozhodnutí odvolacího orgánu (žalovaného).
15. Postup ředitele Věznice Plzeň, tak i žalovaného, však odporuje i § 180 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru, když skutkový stav nebyl zjištěn beze všech pochybností a do spisové složky jsou zařazovány zcela účelově jen ty důkazy, které mají za cíl uznat žalobce vinným a jejichž hodnocení je účelové, bez zjištění objektivního skutkového stavu. Pokud se žalovaný odváží takového tvrzení účelovosti použít, je povinen toto závažné obvinění i obhájit. V souvislosti s tímto tvrzením poukazuje na činnost kontrolních mechanismů, která předcházela vlastnímu zjištění údajného pochybení.
16. Jediným důkazem v tomto kázeňském řízení je záznam kamerového systému. Žalobce se věnoval záznamu kamerového systému ve světle Evropské úmluvy o lidských právech, čl. 8 odst. 2 a následných judikátů Evropského soudního dvora.
17. Předně se nikdy nestalo, že by po konfliktní události spojené s odborovou organizací, v jejímž vedení příslušník působí, došlo vedoucím oddělení Věznice Plzeň k nařízení kontroly záznamového kamerového systému. Toto bylo poprvé uskutečněno dne 5. 12. 2016 údajně z pokynu vedoucího oddělení výkonu vazby a trestu. Kontrolou je čistě náhodou pověřen zástupce vedoucího tohoto oddělení, který v průběhu kontroly dochází až k záznamům ze dne 11. 11. 2016, kdy je zjištěno toto pochybení - nepochybení, jehož posouzení nadřízeným

je ventilováno bez jakýchkoliv náznaků oprávněnosti v tomto období. Ke kontrolám nařízeným pro minulé období je třeba doplnit, že nebylo zjištěno, že by před tímto datem, ani po tomto datu, bylo využito v jediném případě obdobného kontrolního mechanismu.

18. Pokud byla taková kontrola nařízena dne 5. 12. 2016, ještě téhož dne bylo zjištěno pochybení s datem 11. 11. 2016, musel kontrolní orgán shlédnout toliko z jedné jediné kamery záznamy v rozsahu kolem 600 hodin, když kamerových záznamových zařízení je velké množství. Přesto tento údajný kontrolní orgán takovou kontrolu zvládl za necelou jednu jedinou pracovní směnu. Kontrola zcela jistě nebyla nařízena od počátku pracovní doby, neboť v ten den byla vystavena listina s požadavkem kontroly, téhož dne předána kontrolnímu orgánu a ještě téhož dne údajné pochybení zjištěno. Ještě v tentýž den byl příslušník vyzván k vyjádření se k údajně zjištěnému pochybení. Je tedy transparentní účelovost takového jednání, kterou ředitel Věznice Plzeň nehodlal rozkrýt výsledkem orgánu, který takovou kontrolu nařídil, navíc výsledek kontrolního orgánu byl znemožněn jeho přítomností při kázeňském řízení. Postup kontrolujícího je buď cíleně zaměřen, nebo je jeho myšlení s ohledem na vzdělání přímo geniální a nadpřirozené.
19. Skutečnost, že není možné vyhodnotit takové množství kamerového záznamu za jediný den, je možné označit za obecně známou, kterou není zapotřebí více dokazovat. Vysvětlení může spočívat v tom, že příslušník byl již nějakou dobu předtím sledován za využití kamerového systému a úseky záznamu z kamerového systému byly někde zvlášť uchovávány či byly vypisovány časy, v nichž se příslušník na záznamech nacházel. Druhé vysvětlení je, že úsek záznamu kamerového systému byl vybrán právě proto, že se na něm nachází tento příslušník, a to bez ohledu na to, zda se něčeho dopustil nebo ne. Realizace druhé možnosti zjevně předpokládá časovou náročnost, a proto se jeví první varianta jako významně pravděpodobnější.
20. Otázka tedy není jen o údajné zjištění pochybení – nepochybení zaznamenaného na kamerovém systému, ale i další nutná oprávnění, mezi něž lze zařadit nejen oprávněnost provádění monitoringu prostorů se zaměřením na činnost příslušníků, ale i záznamy kamerového systému, dobu uchovávání, zabezpečení takových dat, nakládání s nimi, jakož i okruh osob, které k nim mají přístup a pořízení a uchování logů o těchto přístupech. Účelové sledování konkrétních osob je pak samostatnou otázkou spadající do veřejného práva. Pro úplnost je zmíněna i okolnost činnosti žalobce v odborové organizaci.
21. Pokud odvolací orgán pečlivě prostudoval kamerový záznam, zcela jistě musel zjistit, že kamerový záznam vizuálně zabírá jen část ubytovacího prostoru odsouzených s ostrahou a zvýšenou ostrahou. Jeho výrok, že žalobce nebyl zajištěn jiným příslušníkem, je ničím nepodloženou spekulací, neboť zajišťující příslušník měl za povinnost zajišťovat žalobce před vstupem na tyto ubytovací prostory, když v interní právní normě je doslovně uvedeno, že: „za splnění podmínky jejich řádného zajištění dalším příslušníkem, či zaměstnancem z prostoru vně vstupního katru na oddíl (§ 10 odst. 1 odrážka 1 nařízení ředitele Věznice Plzeň č. 5/2016).“ Tento prostor však kamerový záznam nezabírá, a tak tvrzení žalovaného, stejně jako prvoinstančního správního orgánu nemá oporu v důkazních tvrzeních, neboť nikdy zjišťován nebyl.
22. Tvrzení obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně čtvrté poslední odstavce, kde se uvádí, že žalobce nebyl doprovázen žádnou jinou osobou, svědčí o nedostatečném prostudování nařízení ředitele Věznice Plzeň č. 5/2016, když v § 10 odst. 1 odrážka první určuje pozici zajišťující osoby vně vstupního katru, nikoliv doprovod jinou osobou. Stejně

tak tvrzení o neuzamčení cel údajně zřejmé z kamerového záznamu, kde je zřetelný pohyb odsouzených po ubytovacím zařízení, nemá oporu v provedeném dokazování žalovaným. Je více jak transparentní, že v době vstupu do ubytovacích prostor není volně se pohybující odsouzený zaznamenán ani okrajově. Žalobce vstupuje do prostoru zcela volného, prostého jakýchkoliv odsouzených, které z cel „vypouští“ tak, že celu odemkne, otevře dveře a každého jednotlivého odsouzeného z této cely „vypouští“, aniž by do cely vstoupil. Odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného se tak ve světle záznamu opětovně jeví jako nepravdivé a účelové.

23. Naprosto zjevná je situace, kdy příslušník přistupuje ke každé cele jednotlivě, celu odemýká a vyzvedává odsouzeného, kterého odkazuje k přemístění se ke katru, což všichni odsouzení uposlechli.
24. Žalobce dále považoval za zcela zásadní porušení jeho práv v nevyslechnutí navržených svědků, neboť v původním rozhodnutí se objevuje specifikace odsouzeného jako P.H., aniž by takový odsouzený byl blíže na kamerovém systému označen. Z kamerového záznamu transparentně vyplývá záznam, který má svůj počátek u vstupního katru na oddíl 1/5-1. Pokud byl žalobce zajišťován další osobou stojící vně katru, tato osoba nemůže být ani okrajově kamerovým systémem zachycena a zjištěna. Stejně tak již pro shora uvedené ustanovení nařízení ředitele Věznice Plzeň ani zajišťována býti nemusí v okamžiku, kdy postupuje chodbou ubytovacích prostor, kde není zachycen ani jediný volně se pohybující odsouzený. Žalobce přistupuje k jedné z cel, a aniž by do ní vstoupil, odemýká a otevírá dveře cely, z níž vychází nezjištěný odsouzený. Odsouzený přechází k uzavřenému katru, opět bez záznamu, zda za tímto katrem stojí či nestojí jakákoliv osoba, rozuměno osoba zajišťující jeho činnost. Tak je postupováno i v dalších čtyřech případech. U katru se tak shromáždilo pět neidentifikovaných odsouzených, kteří jsou po shromáždění žalobcem dále předváděni, dle informace žalobce, k lékařskému ošetření. Jedná se o předvádění odsouzených dle § 23 odst. 4 nařízení ředitele Věznice Plzeň č. 5/2016.
25. Zjištění skutkového stavu prvoinstančním správním orgánem a žalovaným je v odlišných dimenzích. Dle prvoinstančního správního orgánu měl žalobce v rozporu s nařízením ředitele Věznice Plzeň č. 5/2016 z cely oddělení odsouzených vykonávajících trest ve věznici se zvýšenou ostrahou vyvést odsouzeného P.H., avšak ve výrokové části napadeného rozhodnutí již uváděné jméno nefiguruje. Takové neuvedení jména má své opodstatnění, neboť taková osoba zjevně nebyla z kamerového záznamu identifikována, a z tohoto důvodu také ani nemohla být jako svědek vyslechnuta. Ani u dalších osob není uvedena identifikace ze zcela shodného důvodu. Takto navržený důkaz - výslech těchto osob, považují oba správní orgány za nadbytečný, avšak ani jeden z nich neuvádí, z jakého důvodu.
26. Stejně tak v nařízení č. 5/2016 není regulováno vyvádění odsouzených zařazených do typu věznice s ostrahou, ač se v posledním odstavci napadeného rozhodnutí uvádí, že příslušník vstoupil do prostoru, v němž jsou ubytováni odsouzení, kterým byl uložen trest odnětí svobody do věznice s ostrahou, přičemž z cely vyvedl odsouzeného. Pokud se tak stalo, není zřejmé, k jakému porušení v této fázi došlo a co je v rozporu s nařízením ředitele Věznice Plzeň č. 5/2016, § 10 odst. 1 lit. a). Pokud není pro rozhodnutí žalovaného podstatné, zda byla vyvedena osoba odsouzeného H., nebo jiného odsouzeného, pak pro porušení uváděného nařízení je tato věc zcela zásadní, neboť jak shora uvedeno, předmětné nařízení reguluje výlučně jen pohyb v prostoru ubytování odsouzených ve věznici s kritérii v tomto

nařízení uvedenými, nikoliv s ostrahou.

27. Postavení případného dalšího zajištění nezkoumal nejen ředitel Věznice Plzeň, ale ani žalovaný. Ani zde tedy nebyl skutkový stav zjištěn objektivně, ale toliko účelově. Prvoinstanční správní orgán v rozhodnutí poukazuje nejen na Nařízení ředitele Věznice Plzeň č. 5/2016, ale i na nařízení ředitele Věznice Plzeň č. 25/2016, když v žádné z listin založených do spisu kázeňského řízení takový odkaz neřeší a je zjevné, že do spisové složky bylo zařazeno účelově.
28. Dle § 174 odst. 1 zákona o služebním poměru má účastník řízení právo vyjádřit v řízení své stanovisko. Ve spisovém svazku, který ostatně při nahlížení do spisu dne 28. prosince 2016 nebyl řádně veden s autorizací listin a obsahem spisové složky, se nacházel toliko záznam kontrolní činnosti ze dne 5. 12. 2016, vyjádření žalobce ze shodného dne, CD disk se záznamem údajného porušení povinností účastníka řízení a listina „Oznámení o zahájení řízení ve věcech služebního poměru“. Pokud se zde nacházela listina vyjádření účastníka řízení ze dne 5. 12. 2016, nelze jako právně relevantní považovat takovou listinu jako vyjádření účastníka řízení ve smyslu výše uvedeného ustanovení služebního zákona. V žádném dalším okamžiku nebyl příslušník vyzván k podání jakéhokoliv dalšího vysvětlení.
29. Za další zcela zásadní pochybení prvoinstančního správního orgánu lze považovat i jednání v řízení o kázeňském přestupku ze dne 4. 1. 2017, kde je zmocněnec toliko seznámen s nově založenými důkazy do spisu, a to Nařízením ředitele Věznice Plzeň č. 5/2016 a Nařízením ředitele Věznice Plzeň č. 25/2016, kterým se mění Nařízení ředitele Věznice Plzeň č. 5/2016. Dále v průběhu jednání došlo ke konstatování odmítnutí všech dalších navrhovaných důkazů, přičemž jediným důvodem je údajná nadbytečnost. Prvoinstanční správní orgán tedy ani okrajově nepopírá, že neseznámil účastníka řízení ani zmocněnce s obsahem spisu, což je jeho základní zákonnou povinností. Ve svém rozhodnutí však takovou skutečnost žalovaný popírá, když úkon seznámení se spisem před vydáním rozhodnutí zaměňuje s termínem seznámení s doplněnými důkazy.
30. Jednání příslušníka dle ustanovení § 10 odst. 1 lit. a) nařízení č. 5/2016 v sobě zahrnuje dvě podstaty, které jsou vzájemně odděleny odrážkami. Ve výrokové části tak absentuje, které z těchto jednání je žalobci kladeno za vinu. Ve stručnosti se uvádí, že jednání první v sobě zahrnuje oprávnění vstupu do ubytovacího prostoru a řádné zajištění dalším příslušníkem z vně katru, druhé jednání v sobě zahrnuje oprávnění vstupu na cely a ložnice po splnění podmínky jejich dvoustupňového zajištění opět z vně katru.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

31. Žalovaný se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 21. 6. 2017. Žalobu navrhoval pro její nedůvodnost zamítnout, přičemž argumentačně vycházel z obsahu prvoinstančního i napadeného rozhodnutí. Stran vadné aplikace § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru uvedl, že změna rozhodnutí a zrušení rozhodnutí jsou dva samostatné způsoby rozhodnutí odvolacího orgánu o podaném odvolání. Změna rozhodnutí připadá v úvahu, jestliže prvostupňové rozhodnutí nebo řízení, které jeho vydání předcházelo, vykazuje právní nebo věcné vady, které lze napravit přímo v odvolacím řízení na základě spisového materiálu a podkladů shromážděných v řízení první instance. Zrušení rozhodnutí a zastavení řízení připadá v úvahu zejména v případě, že napadené rozhodnutí nemělo být vůbec vydáno pro rozpor s právními předpisy.

32. Stran označení typu věznice žalovaný konstatoval, že se nevyjádřil přesně, avšak zdůraznil, že ve výroku rozhodnutí je jednoznačně uvedeno, že žalobce vstoupil do prostoru, v němž jsou ubytováni odsouzení zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou, protože jedině pak mohlo dojít ke spáchání kázeňského přestupku.
33. Ve vztahu k tvrzené nemožnosti seznámit se se spisem žalovaný uvedl, že takovou námitku vyvrací záznam o ústním projednání před prvoinstančním správním orgánem ze dne 28. 12. 2016, čj. VS-73823-10/ČJ-2016-801120. Při tomto jednání vedeném ředitelem Věznice Plzeň byla žalobci dána možnost, aby se před vydáním rozhodnutí k věci vyjádřil, případně navrhl další důkazy. Žalobce uvedl, že ke své obhajobě zmocnil Mgr. Z. H. Ten se seznámil s důkazním materiálem včetně kamerového záznamu a požádal o možnost vyjádřit se k věci písemně ve lhůtě dvou dnů. Vyjádření s návrhem na doplnění důkazů doručil dne 29. 12. 2016. Při následném ústním projednání věci dne 4. 1. 2017 (viz zápis čj. VS-73823-15/ČJ-2016-801120) byli účastník řízení a zmocněnec seznámeni s důkazy založenými do spisu na základě návrhu zmocněnce a s důvody odmítnutí některých požadovaných důkazů. V rámci odvolacího řízení pak žalobcovu námitku vyvrací dopis Generálního ředitelství VS ČR, odboru právního, ze dne 16. 2. 2017, čj. VS 23002-2/ČJ-2017-80000L-510DV, adresovaný zmocněnci Mgr. H., jehož obsahem je poučení, jak má postupovat v odvolacím řízení při uplatňování práv účastníka řízení. Dopis mu byl dodán do datové schránky dne 16. 2. 2017 a doručen dne 24. 2. 2017. Zmocněnec na něj ale v poskytnuté lhůtě do 28. 2. 2017 nijak nereagoval.
34. Námitky týkající se rozsahu kamerového záznamu a možnosti ho relevantně vyhodnotit (str. 6 a 7 žaloby) žalovaný označil za spekulativní.

[IV] Replika

35. Replikou ze dne 11. 8. 2017 žalobce částečně zopakoval svá žalobní tvrzení a akcentoval, že se žalovaný především nevypořádal s námitkami týkajícími se rozsahu kamerového záznamu a možnosti ho relevantně vyhodnotit.

[V] Posouzení věci krajským soudem

36. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
37. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
38. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
39. Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
40. Prvé žalobní námitce soud nepřisvědčil.
41. Podle § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru platí: *Odvolací orgán je povinen rozhodnout o odvolání bez zbytečného odkladu, nejpozději do 90 dnů ode dne jeho podání. Jsou-li pro to důvody, odvolací orgán rozhodnutí změní nebo zruší a řízení zastaví, popřípadě rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání služebnímu funkcionáři, který napadené rozhodnutí vydal; jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí.*

42. Ze zákonné dikce vyplývá, že spojka *nebo* je ve druhé větě užitá ve smyslu slučovacím, tedy obě možnosti (= „rozhodnutí změnit“ a „rozhodnutí zrušit a řízení zastavit“) jsou ekvivalentní. Žalovaný si tedy tím, že prvoinstanční rozhodnutí změnil, vybral jednu z možností, kterou mu zákon o služebním poměru dává. Nebyl zde proto důvod pro zastavení řízení (jak se domnívá žalobce), a žalobní námitka tak nebyla důvodná.
43. Nedůvodné bylo i druhé žalobní tvrzení. Žalobce totiž skutečně neměl v odvolacím řízení úspěch – změna výroku se týkala pouze upřesnění žalobcova deliktního jednání. Na závěru, že kázeňský delikt byl spáchán, se nezměnilo nic.
44. Za chybu v psaní pak lze prohlásit i podstatu třetí námitky, byť žalobci lze přitakat v tom, že zatímco ve výroku napadeného rozhodnutí je uvedeno (zvýraznění provedl soud), že žalobce je vinen tím, že „v 6:30 hodin dne 11. 11. 2016 vstoupil do prostoru oddílu 1/5-1, v němž jsou ubytováni odsouzení zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou, a z cely č. 125 vyvedl odsouzeného“, na str. 4 (poslední odstavec) napadeného rozhodnutí je konstatováno, že žalobce „vstoupil do prostoru, v němž jsou ubytováni odsouzení, kterým byl uložen trest odnětí svobody se zařazením do věznice s **ostrahou**, přičemž z cely vyvedl odsouzeného“.
45. Soud připomíná, že rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu a rozhodnutí odvolacího správního orgánu, jímž se odvolání zamítá a odvoláním napadené rozhodnutí potvrzuje nebo jímž se odvoláním napadené rozhodnutí mění, tvoří podle ustálené judikatury správních soudů jeden celek. Prizmatem řečeného je pak beze vší pochybnosti zřejmé, že žalobci bylo kladeno za vinu pochybení v prostorách, kde jsou umístěni vězni zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou [k tomu srov. prvoinstanční rozhodnutí (výrok, dále str. 2 odst. 1 odůvodnění), resp. výrok napadeného rozhodnutí].
46. Optikou právě uvedeného soud posoudil i další námitku, konkrétně tu, podle které se žalovaný nevypořádal s námitkou týkající se § 10 odst. 3, resp. § 23 odst. 4 nařízení ředitele Věznice Plzeň č. 5/2016.
47. Žalobci lze přisvědčit, že tyto námitky byly v odvolání uplatněny (k tomu srov. str. 5 a 6 odvolání) a žalovaný se k nim explicitně nevyjádřil. Žalobce však obdobná tvrzení uplatnil i v řízení před prvoinstančním správním orgánem a ten se s nimi v prvoinstančním rozhodnutí vypořádal na str. 2 a 3, kde je uvedeno: „Následně ve svém písemném vyjádření ze dne 29.12.2016, na obhajobu účastníka řízení uvedl, že v oznámení o zahájení řízení je zcela opomíjeno ustanovení § 10 odst. 3 ZVB, kde se uvádí, že podmínka řádného zajištění při vstupu do ubytovacích prostor, vymezená v § 10 odst. 1 písm. a) ZVB, nemusí být splněna v případě, že vstup do prostoru oddílu je realizován v době uzamčení všech vězněných osob na celách, tedy s vyloučením přímého kontaktu s vězněnými osobami. Takový výklad dotčených ustanovení ZVB považuje služební funkcionář za zcela nepřijatelnou argumentaci, popírající smysl ZVB. Ustanovení § 10 odst. 3 ZVB, které zní: „Podmínka řádného zajištění, vymezená v odstavci (1) písm. a), nemusí být splněna v případě, že vstup do prostor oddílu je realizován v době uzamčení všech vězněných osob na celách, tedy s vyloučením přímého fyzického kontaktu s vězněnými osobami“, umožňuje vyjmenovaným příslušníkům a zaměstnancům vstoupit do prostoru ubytoven bez zajištění, jen pokud jsou všechny vězněné osoby uzamčeny na celách. Mohou tak kontrolovat dění na celách náslechem nebo průzory do cel. V situaci, kdy účastník řízení, nezajištěný, odemkl celu č. 125 s odsouzeným H., vykonávajícím trest odnětí svobody ve věznici se zvýšenou ostrahou, navodil riziko možného přímého fyzického kontaktu s tímto odsouzeným, a tím vážně ohrozil nejen svoji vlastní bezpečnost, ale i bezpečnost věznice, a proto nepřichází již užití § 10 odst. 3 ZVB v úvahu.“

Dále k legalizaci jednání účastníka řízení upozornil zmocněnec na ustanovení § 23 odst. 4 Z VB, které připouští, aby jeden příslušník předváděl až 6 odsouzených zařazených ve zvýšené ostraze. Činnost účastníka řízení označuje jako faktické předvádění za jiným účelem. Obhajovat jednání účastníka řízení faktickým předváděním, s odkazem na ustanovení § 23 odst. 4 ZVB, je naprosto irelevantní. V tomto ustanovení je stanoveno:

„(4) O každém předvádění odsouzeného do věznice typu se zvýšenou ostrahou mimo ubytovací prostor oddílu musí být dozorcem veleným na příslušné dozorcí stanoviště informován VISS. Předvedení se provádí v doprovodu příslušníka a je povoleno pouze za účelem účasti při soudním jednání, návštěvy, výdeje korespondence nebo balíku, nákupu ve vězeňské prodejně, telefonního hovoru s právním zástupcem, lékařského vyšetření a realizace stanoveného programu zacházení. Předvádění více než 6-ti odsouzených ve zvýšené ostraze je prováděno minimálně 2 příslušníky.“

Je tedy zřejmé, že předváděním se rozumí až pohyb odsouzených mimo ubytovací prostor oddílu, který je v ZVB dostatečně srozumitelně vymezen v ustanovení § 2 odst. 3 písm. a) „ubytovacími prostory oddílů věznice se rozumí části jednotlivých chodeb s celami určenými pro ubytování vězňenských osob až po 1. katr, který omezuje pohyb vězňenských osob mimo tento prostor. Jedná se o ubytovací prostory v objektech 1/3, 1/4, 1/5, 1/6, 1/7, 1/8, 1/9, oddělení výkonu kázeňských trestů, (dále jen „OVKT“) a výstupní oddělení v objektu 7b“ Nelze proto situaci, kterou navodil účastník řízení v ubytovacím prostoru odd. 1/5-1, posuzovat jako předvádění.“

48. Soud se s těmito závěry ztotožnil. Žalobce sám nepopřel kontakt s odsouzeným v prostoru uvnitř ubytovacích prostor oddílů, tedy nebyla naplněna jedna z podmínek případné aplikace § 10 odst. 3 nařízení ředitele Věznice Plzeň č. 5/2016, podle níž musí být v *prostoru oddílu vyloučen přímý fyzický kontakt s vězňenskými osobami*. A rovněž správně prvoinstanční správní orgán vyložil obsah § 23 odst. 4 nařízení ředitele Věznice Plzeň č. 5/2016. I když žalovaný správní orgán uplatněnou námitku výslovně nevypořádal, dá se uzavřít, že se s ní implicitně ztotožnil (k tomu srov. text na str. 5 napadeného rozhodnutí: „*Odvolací orgán neshledal v nalézacím řízení závady kromě výše rozebraného nedostatku ve vylíčení skutkového děje a nevhodném užívání oborové terminologie. Nevyvstávají však pochybnosti o prokázání kázeňského přestupku.*“). Žalobní výtky proto nebyla důvodná.
49. Žalobce rovněž namítal (str. 5 poslední odstavce žaloby), že prvoinstanční ani žalovaný správní orgán nesplnily povinnost vyplývající z § 174 odst. 1 písm. b) služebního zákona, podle něhož má účastník řízení (podle služebního zákona) právo vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění. Ani tato námitka nebyla důvodná.
50. Žalobce sám uvedl, že při jednání konaném dne 4. 1. 2017 ve věznici Plzeň byl *seznámen s doplněnými důkazy založenými do spisové složky správního spisu*. Tomuto jednání však předcházelo ještě jiné jednání, konané rovněž před prvoinstančním správním orgánem, a to dne 28. 12. 2016 (k tomu srov. protokol čj. VS-73823-10/ČJ-2016-801120 založený ve správním spisu). Během něj byl žalobce seznámen se specifikovaným důkazním materiálem, a dále s kamerovým záznamem pořízeným dne 11. 11. 2016. Žalobcův zástupce v řízení byl zároveň poučen o právu vyjádřit se k věci, což učinil podáním ze dne 29. 12. 2016 doručeným správnímu orgánu téhož dne. V protokolu ze dne 4. 1. 2017, čj. VS-73823-15/ČJ-2016-801120, je pak uvedeno, že žalobcův zástupce byl seznámen s *důkazy doplněnými do spisu a s důvody odmítnutí některých jím požadovaných důkazů*. Následně bylo vydáno prvoinstanční rozhodnutí.
51. Soud považuje takový postup za dostačující. Ostatně, ani žalobce nevyjevil, co míní oním

tvrzením, že transparentně nedošlo k seznámení s kompletní složkou tak, aby byli příslušník a jeho zmocněnec seznámeni před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu zajištění, případně navrhnout jejich doplnění, resp. jak konkrétně byl dotčen na jeho veřejných subjektivních právech.

52. Dále, součástí správního spisu (žalovaného) je písemnost žalovaného ze dne 16. 2. 2017, čj. VS 23002-2/ČJ-2017-80000L-51ODV, v němž byl žalobcův zástupce poučen o tom, že právo účastníka řízení ve smyslu § 174 odst. 1 písm. b) služebního zákona lze realizovat ve lhůtě do 28. 2. 2017, a to po předchozí telefonické nebo e-mailové domluvě. Tato písemnost byla žalobcovu zástupci téhož dne dodána do datové schránky, doručena pak byla dne 24. 2. 2017. Žalobce však tohoto práva nevyužil a dne 1. 3. 2017 bylo vydáno napadené rozhodnutí. Z uvedeného je zřejmé, že ze strany správních orgánů nedošlo v tomto směru k žádným nedostatkům.
53. Další skupina námitek zpochybnila možnost správního orgánu prozkoumat v krátkém časovém úseku několik set hodin kamerových záznamů (viz výše odst. 16 – 20 žaloby).
54. Soud se k takto koncipovaným námitkám nemohl relevantně vyslovit. Jedná se totiž o víceméně spekulativní tvrzení. Pro soud je podstatné to, zda správní orgány a) správně aplikovaly příslušný zákon, a b) svá rozhodnutí náležitě odůvodnily. A právě v odůvodnění rozhodnutí soud shledal následující nedostatky.
55. Výrok prvoinstančního rozhodnutí zní: „*Inspektor praporčík Bc. L.L. (...) je vinen ze spáchání kázeňského přestupku spočívajícího v porušení ustanovení § 10 odst. 1 písm. a) nařízení ředitele Věznice Plzeň č. 5/2016, kterým se stanoví Zásady vnitřní bezpečnosti ve Věznici Plzeň, v platném znění (dále jen „ZVB“, pokud není uvedeno jinak), čímž došlo k porušení služební kázně podle ustanovení § 45 odst. 1 písm. a) a § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru.*“.
56. Napadeným rozhodnutím pak byla výroková část prvoinstančního rozhodnutí změněna (doplněna) tak, že žalobci je kladeno za vinu to, že: „*v 6:30 hodin dne 11. 11. 2016 vstoupil do prostoru oddílu 1/5-1, v němž jsou ubytováni odsouzení zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou, a z cely č. 125 vyvedl odsouzeného, aniž by byl zajištěn dalším příslušníkem nebo zaměstnancem z prostoru vně vstupního katru na oddíl, čímž spáchal kázeňský přestupek spočívající v porušení ustanovení § 10 odstavec 1 písmeno a) nařízení ředitele Věznice Plzeň č. 5/2016, kterým se stanoví Zásady vnitřní bezpečnosti ve Věznici Plzeň, a tím porušil služební kázeň podle ustanovení § 45 odstavec 1 písmeno a) a § 46 odstavec 1 zákona, za což se příslušníkovi podle ustanovení § 51 odstavec 1 písmeno b) zákona ukládá kázeňský trest snížení základního tarifu o 10 % na dobu dvou měsíců.*“.
57. Soud dále obrátil pozornost na znění onoho § 10 odst. 1 písm. a) nařízení ředitele Věznice Plzeň č. 5/2016. Podle něj platí: „(1) *Specifika režimu vstupu do ubytovacích prostor dle typu věznice či oddělení*
  - a) *vazební oddělení, oddělení odsouzených se zvýšenou ostrahou, OVKT, eskortní oddělení, krizové oddělení, oddělení se zvláštním režimem 1/4-3, pokud jsou zde ubytováni odsouzení ve věznici typu se zvýšenou ostrahou:*
    - *do ubytovacích prostor oddílů jsou oprávněni vstupovat pouze příslušníci OVVaT, OVS a OPaS a vychovatelé daného oddílu, za splnění podmínky jejich řádného zajištění dalším příslušníkem či zaměstnancem z prostoru vně vstupního katru na oddíl;*
    - *na cely, ložnice (dále jen „cely“) mohou vymezení zaměstnanci věznice vstupovat po splnění podmínky jejich dvoustupňového zajištění příslušníkem či zaměstnancem, přičemž 1. stupeň*

zajištění je realizován z prostoru vstupu na celu a 2. stupeň z prostoru vně vstupního katru do ubytovacích prostor oddílu.

Odemykat cely je oprávněn pouze dozorce velený na dozorčí stanoviště, kmenový vychovatel příslušného oddílu, vrchní dozorce, speciální pedagog a inspektor dozorčí služby (dále jen „IDS“) nebo dozorce určený IDS.“.

58. Podle § 2 odst. 3 písm. a) nařízení ředitele Věznice Plzeň č. 5/2016 platí, že „*ubytovacími prostory oddílů věznice se rozumí části jednotlivých chodeb s celami určenými pro ubytování vězněných osob až po 1. katr, který omezuje pohyb vězněných osob mimo tento prostor. Jedná se o ubytovací prostory v objektech 1/3, 1/4, 1/5, 1/6, 1/7, 1/8, 1/9, oddělení výkonu kázeňských trestů, (dále jen „OVKT“) a výstupní oddělení v objektu 7b.“.*
59. Porovnáním výrokové části rozhodnutí (po provedené změně) a textu § 10 odst. 1 písm. a) nařízení ředitele Věznice Plzeň č. 5/2016 je zřejmé, že žalobci je kladeno za vinu jednání podřaditelné pod § 10 odst. 1 písm. a) první odrážka nařízení ředitele Věznice Plzeň č. 5/2016 [k tomu srov. zejména část výroku (zvýraznění provedl soud) „*aniž by byl zajištěn dalším příslušníkem nebo zaměstnancem z prostoru vně vstupního katru na oddíl.*“].
60. Odůvodnění napadeného rozhodnutí pak popisuje žalobcovo pochybení takto (str. 4, poslední odstavec): „*(...) Z kamerového záznamu na CD nosiči a ze zprávy o výsledku operativní kontroly ze dne 5. 12. 2016, č. j. VS-29848/ČJ-2016-801130, vyplývá, že příslušník vstoupil do prostoru, v němž jsou ubytováni odsouzení, kterým byl uložen trest odnětí svobody se zařazením do věznice s ostrahou, přičemž z cely vyvedl odsouzeného. Příslušník nebyl doprovázen žádnou jinou osobou z řad dozorců nebo jiných pracovníků věznice. Cely oddílu nebyly uzamčeny, neboť na kamerovém záznamu lze spatřit pohybující se odsouzené. Příslušník se tedy ocitnul v přímém fyzickém kontaktu s odsouzenými, aniž by ho doprovázel další příslušník či zaměstnanec (...).*“.
61. Je zřejmé, že žalobci je v odůvodnění napadeného rozhodnutí vytýkáno, že vstoupil do prostoru, v němž jsou ubytováni odsouzení, přičemž nebyl doprovázen žádnou jinou osobou z řad dozorců nebo jiných pracovníků věznice a ocitl se v přímém fyzickém kontaktu s odsouzenými, aniž by ho doprovázel další příslušník či zaměstnanec. Podle § 10 odst. 1 písm. a) první odrážka nařízení ředitele Věznice Plzeň č. 5/2016 (jehož porušení se měl žalobce podle výrokové části rozhodnutí dopustit) však žalobce nemusel být při vstupu do předmětných ubytovacích prostor nikým doprovázen, zajištěn dalším příslušníkem musel být v takovém případě pouze z prostoru vně vstupního katru na oddíl. Zajištění v podobě doprovodu dalšího příslušníka v prostoru uvnitř (když 2. stupeň jistění je realizován z prostoru vně vstupního katru do ubytovacích prostor oddílu) je nezbytné v případech uvedených v § 10 odst. 1 písm. a) druhá odrážka nařízení ředitele Věznice Plzeň č. 5/2016. Jeho porušení ale nebylo podle znění výroku žalobci vytýkáno. Za takových okolností však odůvodnění rozhodnutí není v souladu s jeho výrokem, protože žalobci je výrokem vytýkáno pochybení spáchané jiným způsobem, než které pak akcentuje odůvodnění. Za takových okolností je ovšem napadené rozhodnutí v příslušném rozsahu nepřezkoumatelné, neboť není postaveno najisto, co je žalobci vlastně vytýkáno. Uvedený nedostatek je důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního, podle kterého soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.
62. Soud ve smyslu § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i prvoinstanční rozhodnutí. Protože obě

rozhodnutí spolu tvoří jeden celek (viz výše), není v kontextu napadeného rozhodnutí s rozhodnutím prvoinstančním zřejmé, co je žalobci od samého počátku kladeno za vinu. Bude proto nezbytné, aby již prvoinstanční správní orgán, vzhledem ke zjištěnému skutkovému stavu, tuto zásadní okolnost vyjevil.

63. Shrnuto, správní orgány musí v dalším řízení jednoznačně specifikovat (ve světle vytýkaných nedostatků), jakého pochybení se žalobce dopustil a svá nová rozhodnutí (dojde-li k jejich vydání) v tom smyslu náležitě odůvodnit, při současném respektování žalobcových procesních práv (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[VI] Náklady řízení

64. Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem ve výši 15 342 Kč, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a dále z odměny advokáta za tři úkony právní služby v plné výši, tj. po 3 100 Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300 Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále též „advokátní tarif“). Za úkony právní služby oceněné plnou výší se považují převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a repliky. Odměna advokáta a náhrada advokáta byly navýšeny o částku 2 142 Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň dne 31. 7. 2018

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu